

Synge-Smeden

Syngesmeden fra Christianshavn. Skillingsvise 1866. Visen skildrer, hvorledes en københavnsk borger udleverer frakke og sko til en jøde.

1. Kom brødre I kender vel nok mit navn,
jeg er Synge-Smeden fra Christianshavn,
pas nu bare på, thi så skal I få,
en vise I kan forstå.

2. Forleden jeg på gaden stod,
for mængden jeg meg høre lod,
imens jeg trallede højt i sky,
en aften, i nyeste ny.

3. Da kom betjenten så vred og tvær,
og sagde: "Du må ikke synge her,
du samler jo folk, gæk til dit hjem",
jeg sagde: "Jeg vilde kun adsprede dem".

4. Det turde jeg ikke, jeg stak da af,
et hurra til afsked, mig ungdommen gav,
jeg vendte mig hen til mængden igen,
så rørt jeg takkede dem.

5. Jeg travede hurtigt nu afsted,
og kom så i en kjallara ned,
hvor der var brændevin tilfals,
og jeg var tør i min hals.

6. Jeg drak mig et par af de klare små,
men da jeg skulde at betale - gå,
jeg ikke en shilling i lommen fandt,
min frakke tog værten derfor i pant.

7. Hvad jeg af varme døjed' først,
og dernæst hvad jeg led af tørst,
jeg lod ham også skjorten få,
for ikkun en bajer at få.

8. Og dagen var netop så lummerhed,
jeg kunde levere vesten med,
på lånekontoret fandt jeg min bror,
han sagde mig rene ord.

9. Nu havde jeg kun bukserne på min krop,
og pengene havde jeg soldet op,
men se da nu da dette var gjort,
smed værten mig stakkel ud af sin port.

Erlendur Simonsen fra Danseforeningen i Nólsoy har sendt visen ind til vores visearchiv.

10. Jeg hældte mit hoved alt til en mur,
og tænkte nu skal jeg have en lur,
jeg sov så hen, og vågnede igen,
så silde på aftenen.

11. Men tænk da til min store skræk,
ja, buksene da var ganske væk,
de stjålne vare av mine ben,
ja, det var rigtig nok en.

12. Jeg åbnede døren ihvor jeg lå,
for der at låne mig klæder på,
men der var selskab - damerne,
besvime da de fik mig at se.

13. På gaden vovede jeg mig ud,
hvor der var løjer, oh, du milde Gud,
da råbte en karl: "Synge-Smeden er gal",
jeg troed' det var karneval.

14. En dame holdt for øjnene,
og kiggede imellem fingrene,
imens jeg trallede nok så stolt,
indtil jeg tørnede holdt.

15. Jeg vente mig om, troed' det var en bekjent,
han sagde, han var politibetjent,
han sagde: "Så følg du bare med mig,
du render jo her og forkøler dig".

16. Så fulgte jeg med ham til hans station,
og fik en smule på min person,
om morgenen så, da lod han mig gå,
med ladegårdsklæder på.

17. Ja, udi ret jeg næste morgen gik,
en streng advarsel jeg da fik,
for gadevrøvl, komers og sang,
ja, det var vist tyvende gang.

18. Nu haver jeg sjunget, hvordan det er sket,
i Dagstelegrafen I har det set,
hvis ikke så kommer det nok deri,
tænk bare min vise er nu forbi.